

UNIT 3

แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับความมั่นคง
ปลอดภัย

บทที่ 3

แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับความมั่นคงปลอดภัย

บทนำ

อาชญวิทยาเกี่ยวข้องกับการศึกษาอาชญากรรม สาเหตุของอาชญากรรม พฤติกรรมอาชญากรรม (Criminal behavior)เหยื่อหรือผู้ถูกกระทำ (Victims) และการควบคุมอาชญากรรม (Crime control) โดยทฤษฎีทางอาชญากรรมมุ่งเน้นที่จะอธิบายพฤติกรรมอาชญากรรม อย่างไรก็ตาม ไม่มีทฤษฎีใดที่สามารถอธิบายอาชญากรรมทุกประเภทได้ ด้วยเหตุนี้ นักอาชญวิทยาจึงต้องศึกษาอาชญากรรมรุนแรง (Violent crime) อาชญากรรมในทรัพย์สิน (Property crime) และอาชญากรรมรูปแบบต่าง ๆ รวมถึงหัวข้อและประเด็นอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาอาชญากรรม ตามทิศทางเดียวกัน ผู้ปฏิบัติงานด้านความมั่นคงปลอดภัยก็ต้องรับมือกับอาชญากรรมทุกประเภท จึงต้องศึกษาทฤษฎีมากมายตามแนวทางที่นักอาชญวิทยานำเสนอเพื่อควบคุมอาชญากรรม โดยวัตถุประสงค์หลักในบทนี้คือการอธิบายทฤษฎีและชี้ให้เห็นถึงความเกี่ยวข้องและการประยุกต์ใช้ในทางปฏิบัติกับแผนงานและกลยุทธ์ด้านความมั่นคงปลอดภัย

ทฤษฎีอาชญวิทยาที่เกี่ยวข้องกับความมั่นคงปลอดภัย (Security-Relevant Criminology)

อาชญวิทยาที่เกี่ยวข้องกับความมั่นคงปลอดภัยเป็นทฤษฎีที่มีการประยุกต์ใช้จริงสำหรับการวางแผน ปฏิบัติงานและกลยุทธ์ด้านความมั่นคงปลอดภัย ซึ่งเป็นองค์ประกอบที่สำคัญของระเบียบวิธีการรักษาความมั่นคงปลอดภัย โดยทำหน้าที่เป็นแหล่งข้อมูลสำคัญสำหรับการทำข้อเสนอทางธุรกิจด้านความมั่นคงปลอดภัย การวิเคราะห์ความเสี่ยง การวางแผน การจัดทำงบประมาณ และการอ้างเหตุผล นอกจากนี้ ผู้ปฏิบัติงานด้านความมั่นคงปลอดภัยควรพัฒนาวิธีการคิดและความเคยชินในการแสวงหาทฤษฎีและการวิจัยจากหลากหลายสาขาวิชาที่นอกเหนือจากอาชญวิทยาและความมั่นคงปลอดภัย

อาชญาวิทยามีการเน้นที่การศึกษาและค้นคว้าเกี่ยวกับบุคคลที่ก่ออาชญากรรม และสาเหตุของการก่ออาชญากรรม ทฤษฎีและการวิจัยในสาขาดังกล่าวมีวิวัฒนาการมาจากสาขาวิชาชีววิทยา สังคมวิทยา และจิตวิทยาเป็นหลัก งานวิจัยและบทความวิชาการจำนวนมากมุ่งเน้นไปที่สาเหตุภายในของอาชญากรรม (Internal causes of crime) (เช่น ทางชีววิทยาและจิตวิทยา) และสาเหตุภายนอกของอาชญากรรม (External causes of crime) (เช่น สังคมวิทยา รวมถึงแรงผลักดันทางสังคมที่ผลักดันให้ผู้คนก่ออาชญากรรม) หรือทั้งสองอย่างรวมกัน ซึ่งในบริบทของอาชญาวิทยาที่เกี่ยวข้องกับความมั่นคงปลอดภัยนั้นมุ่งเน้นที่สภาพแวดล้อม (เช่น คุณลักษณะด้านความมั่นคงปลอดภัย) โอกาสในการก่ออาชญากรรม และรูปแบบการดำเนินชีวิตของเหยื่อหรือผู้ถูกกระทำ โดยตั้งอยู่บนคำถามสำคัญคือ เหตุใดอาชญากรรมจึงเกิดขึ้นในสถานที่นั้น? และจะสามารถทำอะไรได้บ้างเพื่อป้องกันไม่ให้เกิดอาชญากรรมในสถานที่นั้น? เป็นต้น

ทฤษฎีนิเวศวิทยาของอาชญากรรม (Ecological Theories of Crime)

ทฤษฎีนิเวศวิทยาของอาชญากรรมเป็นรากฐานของอาชญาวิทยาที่เกี่ยวข้องกับความมั่นคงปลอดภัย ซึ่งเป็นที่ยอมรับกันมาอย่างยาวนานที่นักสังคมวิทยานั้นมีบทบาทสำคัญในการพัฒนาทฤษฎีนิเวศวิทยาของอาชญากรรมผ่านการวิจัยที่เน้นด้านประชากรศาสตร์ (เช่น ลักษณะของกลุ่มประชากร) และภูมิศาสตร์ (เช่น การทำแผนที่เพื่อระบุอาชญากรรม) โดยต้นกำเนิดของทฤษฎีนิเวศวิทยาย้อนกลับไป Adolphe Quetelet และ André Guerry ในช่วงกลางปี ค.ศ. 1800 ในยุโรป ซึ่ง Quetelet ได้นำการใช้สถิติมาคำนวณความน่าจะเป็นที่แตกต่างกันของอาชญากรรมที่เกิดขึ้นในระดับพื้นที่และภูมิภาคที่เกี่ยวข้องมีความสัมพันธ์กับกลุ่มทางสังคมและประชากร อีกทั้ง Guerry อาจจะเป็นนักวิจัยคนแรก ๆ ที่ใช้การปักหมุดอุบัติการณ์ของอาชญากรรม (Incidence of crimes) บนแผนที่เพื่อแสดงพื้นที่ ๆ มีอาชญากรรมสูงและต่ำ

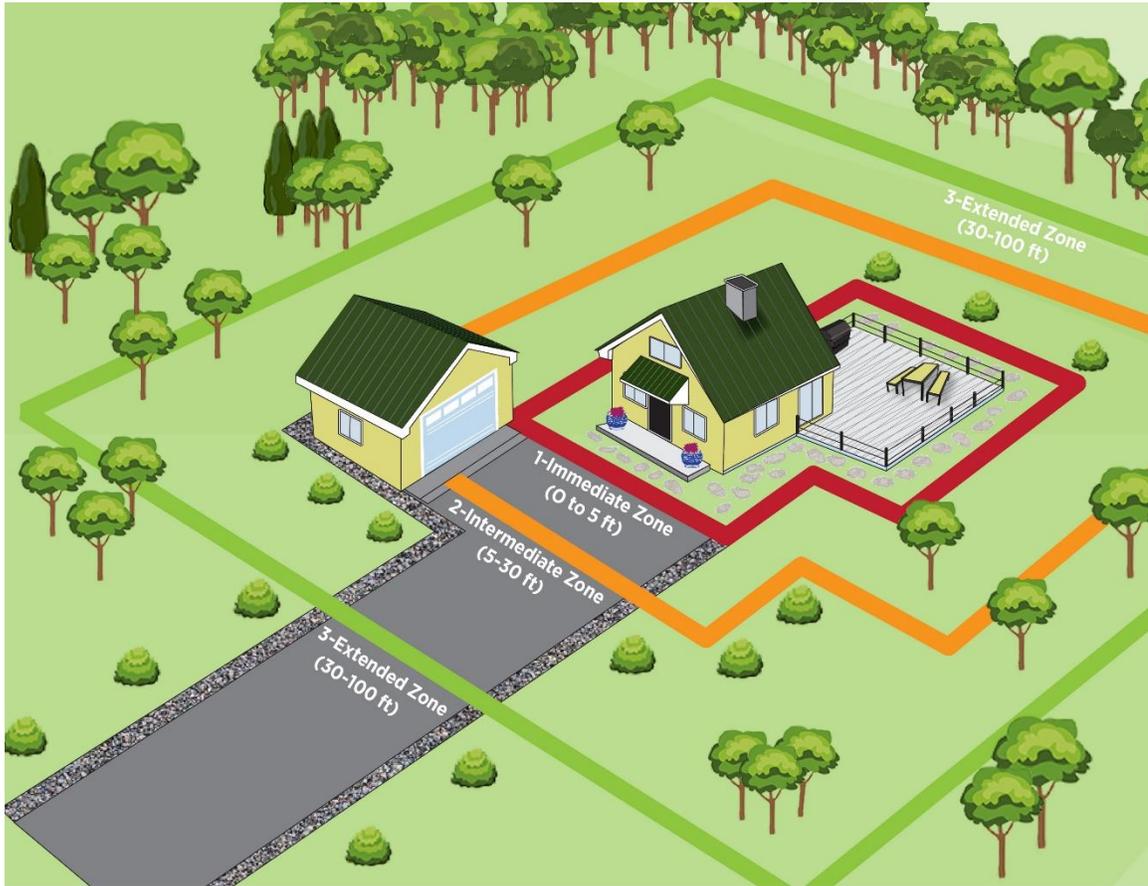
ทฤษฎีนิเวศวิทยาของอาชญากรรมเป็นกลุ่มองค์ความรู้ที่สำคัญที่เป็นที่มาของทฤษฎีอาชญากรรมที่สร้างแนวคิดและทฤษฎีใหม่ ๆ ขึ้นมามากมาย อาทิ อาชญาวิทยาเชิงสภาพแวดล้อม (Environmental criminology) หรือที่เรียกว่าอาชญาวิทยาของสถานที่ (Criminology of place) ซึ่งพิจารณาสถานที่ตั้งทางภูมิศาสตร์และลักษณะทางกายภาพของอาคารสถานที่และบริเวณที่เป็นปัจจัยสำคัญในการพิจารณา

อัตราการตกเป็นเหยื่อ (Rates of victimization) ซึ่งทฤษฎีอาชญากรรมที่ถูกพัฒนาขึ้นไม่ว่าจะเป็นตามแนวคิดระบบนิเวศ (Ecological) หรือสภาพแวดล้อม (Environmental) ทั้งนี้ มีความสำคัญและเป็นส่วนประกอบของอาชญาวิทยาที่เกี่ยวข้องกับความมั่นคงปลอดภัยทั้งสิ้น

ทฤษฎีพื้นที่ป้องกันตนเอง (Defensible Space)

ออสการ์ นิวแมน (Oscar Newman) นักสถาปนิกซึ่งได้รับการยอมรับว่าเป็นบิดาแห่งทฤษฎีพื้นที่ป้องกันตนเอง ซึ่งเป็นองค์ความรู้ที่มีความสำคัญมากต่อแนวคิดเรื่องความมั่นคงปลอดภัย ถึงแม้ว่างานวิจัยของ ออสการ์ นิวแมน (1972) จะเน้นไปที่การเคหะ (Public Housing) แต่แนวความคิดนี้ก็สามารถปรับใช้ได้กับสถานที่แบบอื่น ๆ อีกด้วย โดยแนวคิดนี้มุ่งเน้นที่การพยายามลดอาชญากรรมและความกลัวต่ออาชญากรรม ซึ่งพื้นที่ป้องกันตนเองนั้นเกี่ยวข้องกับการออกแบบในเชิงสถาปัตยกรรม ได้แก่ ภูมิสถาปัตยกรรม (Landscape architecture) แผนผังถนน (Street layout) และการใช้ที่ดิน (Land use) ที่ป้องกันอาชญากรรมโดยอำนวยความสะดวกในการใช้บริเวณหรือสถานที่สาธารณะของผู้คนและการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นเพื่อสร้างความรู้สึกเป็นชุมชน ซึ่งพฤติกรรมทางสังคมสองประเภทที่สนับสนุนโดยทฤษฎีนี้ ได้แก่ อาณาเขตพื้นที่ (Territoriality) และการเฝ้าระวังตามธรรมชาติ (Natural surveillance)

อาณาเขตพื้นที่ (Territoriality) หมายถึงความรู้สึกการเป็นเจ้าของสถานที่ การสนับสนุนกิจกรรมที่ชอบด้วยกฎหมาย และความพยายามในการป้องกันไม่ให้เกิดกิจกรรมที่ผิดกฎหมาย นอกจากนี้ยังรวมถึงองค์ประกอบ อาทิ รั้ว แนวต้นไม้ และป้ายสัญลักษณ์ที่สร้างอุปสรรคทั้งทางกายภาพและทางจิตวิทยา โดยในการนำทฤษฎีนี้ไปปฏิบัตินั้น เมื่อผู้อยู่อาศัยในละแวกใกล้เคียงกันรู้จักกัน มีรูปแบบพฤติกรรมที่ถูกต้องตามกฎหมาย และมีการใช้ทรัพย์สินสาธารณะและทรัพย์สินส่วนบุคคลร่วมกัน จะทำให้ผู้อยู่อาศัยมีแนวโน้มที่จะรายงานพฤติกรรมหรือเหตุการณ์ที่น่าสงสัยและแจ้งตำรวจ นอกจากนี้ ในสภาพแวดล้อมของการรักษาความมั่นคงปลอดภัยขององค์กร ผู้บริหารความปลอดภัยควรตรวจสอบให้แน่ใจว่าพนักงานทุกคนเข้าใจนโยบายและขั้นตอนด้านความมั่นคงปลอดภัยและรายงานกิจกรรมที่ต้องสงสัย ยิ่งไปกว่านั้นพนักงานควรมีช่องทางการรายงานที่ง่าย สะดวก และไม่ระบุตัวตน เช่น กล่องดรอปป็อกซ์แจ้งเหตุหมายเลขโทรฟรี หรือแอปพลิเคชัน อีกทั้งควรมีป้ายสัญลักษณ์แสดงลักษณะทางกายภาพที่หลากหลายเกี่ยวกับความมั่นคงปลอดภัยในสภาพแวดล้อมขององค์กรเพื่อป้องกันการเข้าถึงโดยไม่ได้รับอนุญาต

1 – Immediate Zone (0 to 5 ft):

Install noncombustible ground cover. Use fire-resistant or noncombustible materials for decks, porches, railings, or fences that attach to the home.

2 – Intermediate Zone (5-30 ft):

Plant trees no closer than 30 feet to the home. Space tree crowns 18 feet apart or further on slopes. Trim branches up to 6 to 10 feet from ground and at least 10 feet from structures.

3 – Extended Zone (30-100 ft):

Remove vegetation next to outbuildings. For trees 30 to 60 ft from the home, space so mature canopies are at least 12 feet apart; for 60 to 100 feet from the home, space so tree canopies are at least 6 feet apart.

ภาพ 3.1 The Wildland-Urban Interface (WUI) คือการสร้างพื้นที่ป้องกันตนเองระหว่างอาคารกับเชื้อเพลิงของไฟป่า เพื่อปกป้องอาคารจากเหตุการณ์ไฟป่า (ภาพจาก: U.S. Department of Energy)

การเฝ้าระวังตามธรรมชาติ (Natural surveillance) เป็นผลมาจากลักษณะการออกแบบของอาคารและทรัพย์สินโดยรอบที่ช่วยอำนวยความสะดวกในการสังเกตรูปแบบพฤติกรรมและเหตุการณ์ของผู้คนอย่างละเอียด ในขณะที่จำกัดโอกาสที่ผู้กระทำความผิดจะไม่ถูกตรวจจับ โดยแนวทางนี้สามารถทำได้โดยใช้กลยุทธ์มากมาย ตัวอย่างเช่น ในการออกแบบอาคารอพาร์ทเมนต์ แต่ละอพาร์ทเมนต์สามารถมีหน้าต่างที่อ่าล่างงานซึ่งมองเห็นที่จอดรถและสนามเด็กเล่น ซึ่งช่วยให้ผู้อยู่อาศัยสามารถชมเด็ก ๆ เล่น

และยานพาหนะของผู้อยู่อาศัยได้ ในขณะเดียวกัน พนักงานในอาคารสำนักงานสามารถเฝ้าระวังตามธรรมชาติได้ด้วยการดูทางเดินและที่จอดรถจากหน้าต่างสำนักงานหรือจากหน้าต่างบานใหญ่ในพื้นที่อื่นของอาคาร เช่น ในโรงอาหาร อีกทั้ง การตัดแต่งต้นไม้และพุ่มไม้ ความสว่างของแสงไฟ และสีสะท้อนแสง ก็จะช่วยอำนวยความสะดวกในการเฝ้าระวังตามธรรมชาติอีกด้วย

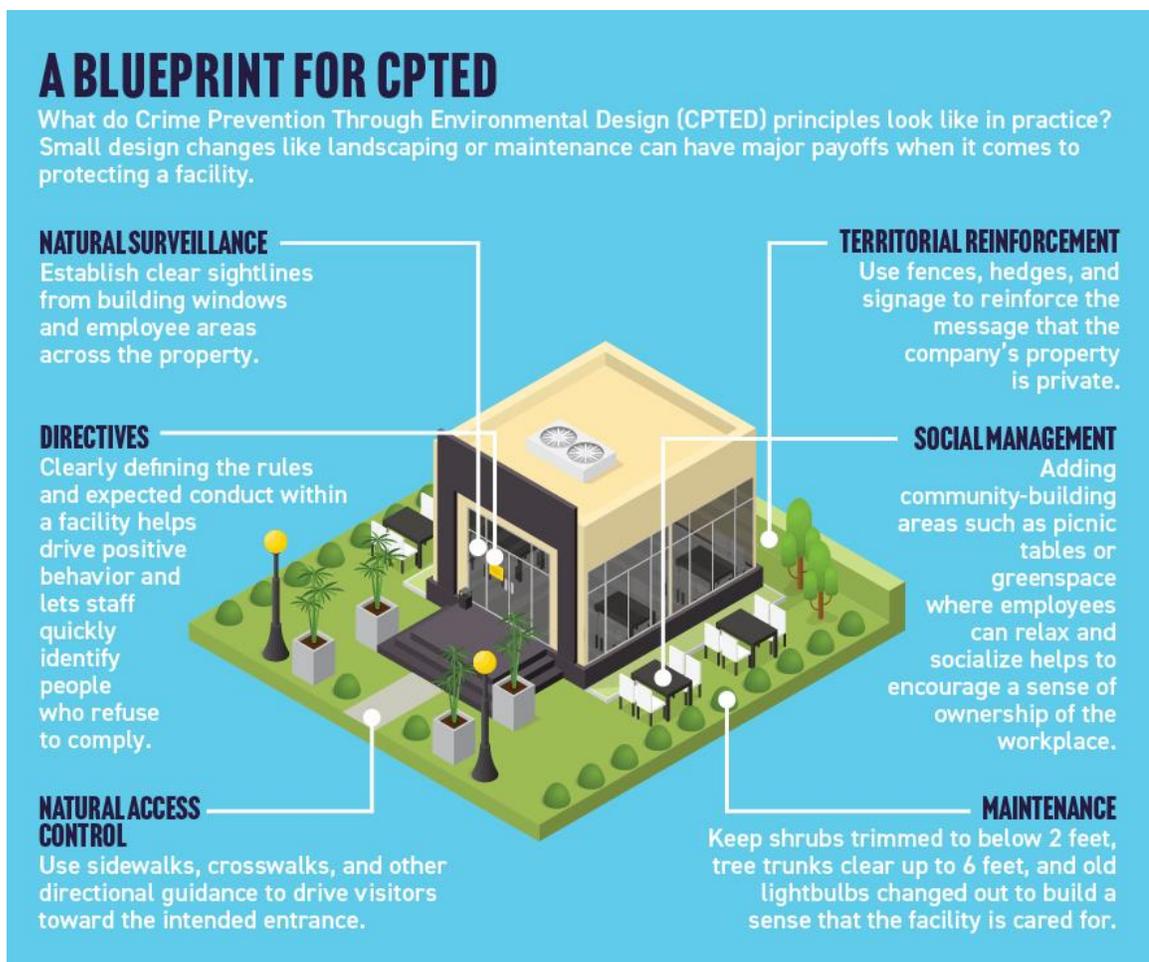
อย่างไรก็ดี นักบริหารด้านความมั่นคงปลอดภัยต้องตระหนักปัญหาของการเคลื่อนย้ายที่ (Displacement) ซึ่งหมายความว่าอาชญากรรมที่อาจจะเกิดขึ้นอาจถูก “ย้าย” ไปเกิดเหตุขึ้นในสถานที่อื่นที่มีการป้องกันน้อยกว่า ทั้งนี้ วัตถุประสงค์ของแผนรักษาความปลอดภัยคือการออกแบบระบบความมั่นคงปลอดภัยเพื่อให้ดูมั่นคงแน่นหนาพอที่จะทำให้ผู้กระทำผิดหลีกเลี่ยงในการกระทำอาชญากรรม และทำให้ผู้กระทำผิดอาจแสวงหาเป้าหมายอื่น ด้วยเหตุนี้ แม้ว่าการเคลื่อนย้ายที่อาจไม่สามารถป้องกันอาชญากรรมในบางพื้นที่ได้นั้น แต่อาจป้องกันอาชญากรรมในสถานที่ ๆ ได้รับการป้องกันอย่างแน่นหนาจากระบบความมั่นคงปลอดภัยที่มีคุณภาพ

ในแง่ของอาชญากรรมในทรัพย์สิน (Property crime) ผู้ปฏิบัติงานด้านความมั่นคงปลอดภัยจะต้องเข้าใจการเคลื่อนย้ายที่ทั้งหกประเภท ในการวางแผนปกป้องทรัพย์สินของบริษัทหรือหน่วยงาน นั่นก็คือ (1) การเคลื่อนย้ายเชิงพื้นที่ (Spatial) เช่น การก่ออาชญากรรมถูกย้ายไปที่อื่นที่ง่ายในการก่อเหตุ (2) การเคลื่อนย้ายเชิงเวลา (Temporal) เกี่ยวข้องกับผู้กระทำผิดเลือกเวลาเพื่อก่ออาชญากรรม (3) การเคลื่อนย้ายเชิงยุทธวิธี (Tactical) หมายถึงการใช้วิธีการที่แตกต่างกันในการก่ออาชญากรรม (4) การเคลื่อนย้ายเชิงเป้าหมาย (Target) คือการที่ผู้กระทำผิดเลือกเป้าหมายประเภทต่าง ๆ (5) การเคลื่อนย้ายเชิงรูปแบบ (Type) คือการที่ผู้กระทำผิดเลือกประเภทของอาชญากรรม และ (6) การเคลื่อนย้ายเชิงทดแทน (Replace) เกิดขึ้นเมื่อผู้กระทำผิดที่ถูกจับกุมถูกแทนที่ด้วยผู้กระทำผิดคนใหม่

ทฤษฎีการป้องกันอาชญากรรมด้วยการออกแบบสภาพแวดล้อม (Crime Prevention through Environmental Design)

การป้องกันอาชญากรรมด้วยการออกแบบสิ่งแวดล้อม (CPTED) ถูกนิยามโดย Clarke and Eck (2005) ว่าเป็นหลักการสำคัญในการออกแบบและจัดวางอาคารและสถานที่สาธารณะที่ปลอดภัย โดยทฤษฎี CPTED ได้ถูกพัฒนาขึ้นโดย C. Ray Jeffery (1977) ในปี ค.ศ. 1971 ซึ่งทฤษฎีนี้กว้างกว่าทฤษฎี

พื้นที่ป้องกันตนเองของนิวมาน โดย Jeffery หมายถึงการป้องกันอาชญากรรมด้วยการใช้ “สภาพแวดล้อมแบบองค์รวม” (Total environment) ซึ่งรวมถึงการเปลี่ยนแปลงสภาพแวดล้อมทางกายภาพ การเพิ่มการมีส่วนร่วมและการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อยู่อาศัย การส่งเสริมงานตำรวจเชิงรุก (Proactive policing) และการดำเนินการตามสาเหตุของอาชญากรรม เช่น ปัจจัยทางสังคม ทางจิตวิทยา และทางชีวภาพ

ภาพ 3.2 กลยุทธ์ของ CPTED คือการประยุกต์การเสริมอาณาเขตป้องกัน การควบคุมการเข้าถึงโดยธรรมชาติ และการเฝ้าระวังตามธรรมชาติเข้าด้วยกัน (ภาพจาก: Meyer, 2022)

CPTED มักถูกอ้างถึงโดยนักวิชาการและผู้ปฏิบัติงานด้านความมั่นคงปลอดภัย เนื่องจากมีขอบเขตเนื้อหาที่กว้างและรวมทฤษฎีและแนวปฏิบัติเกี่ยวกับพื้นที่ป้องกันตนเองเข้าด้วยกัน อีกทั้งการจัดการสภาพแวดล้อมเป็นหนึ่งในกลยุทธ์สำคัญที่มีประสิทธิภาพมากในการลดโอกาสและการควบคุมอาชญากรรม และเนื่องจาก CPTED นั้นเป็นทฤษฎีแบบสหวิทยาการและมีความหลากหลาย ทิโมธี โครว์ (2000) จึงแนะนำว่า การนำ CPTED ไปใช้นั้น ต้องคำนึงถึงการกำหนด (Designation) การนิยาม (Definition) และการออกแบบสถานที่ (Design of a location)

ตาราง 3.1 ข้อคำถามตามวิธี Crime Prevention through Environmental Design (CPTED)

การกำหนด	<ul style="list-style-type: none"> • จุดประสงค์ของสถานที่คืออะไร? • จุดประสงค์ดั้งเดิมคืออะไร? • ตำแหน่งสามารถรองรับการใช้งานในปัจจุบันและอนาคตได้ดีเพียงใด?
การนิยาม	<ul style="list-style-type: none"> • มีการให้คำจำกัดความของสถานที่อย่างไร? • ความเป็นเจ้าของชัดเจนหรือไม่? • ขอบเขตของสถานที่ชัดเจนหรือไม่? • มีคำจำกัดความทางสังคมหรือวัฒนธรรมที่ส่งผลต่อการใช้สถานที่หรือไม่? • มีกฎระเบียบทางกฎหมายที่เกี่ยวข้องที่ชัดเจน ที่เกี่ยวข้อง ที่บังคับใช้หรือไม่? • มีป้ายแสดงที่ชัดเจนเพียงพอหรือไม่? • มีความขัดแย้งหรือไม่สอดคล้องระหว่างวัตถุประสงค์กับคำจำกัดความของสถานที่หรือไม่?
การออกแบบ	<ul style="list-style-type: none"> • การออกแบบทางกายภาพรองรับการปฏิบัติงานที่ต้องการได้ดีเพียงใด? • การออกแบบทางกายภาพสนับสนุนคำจำกัดความของสถานที่หรือพฤติกรรมที่ต้องการได้ดีเพียงใด? • การออกแบบทางกายภาพขัดแย้งกับการใช้ที่ตั้งให้เกิดประสิทธิผลหรือไม่?

ที่มา: Purpura (Security: An Introduction, 2010)

ทั้งนี้ คำตอบของคำถามเหล่านี้จะนำไปสู่การได้มาซึ่งคุณลักษณะด้านความมั่นคงปลอดภัยของสถานที่นั้น ๆ นอกจากนี้ คำตอบเหล่านี้ยังใช้เป็นข้อมูลในการวางแผนความมั่นคงปลอดภัยขั้นสูงอีกด้วย

โดยภาพรวม Randall Atlas (1993) กล่าวว่า CPTED สามารถที่จะใช้ในการช่วยกำจัดจุดอ่อนหรือปิดช่องโหว่ของอาคารสถานที่ตั้งองค์กร และส่งเสริมการป้องปรามด้วยการนำเสนอความรับผิดชอบร่วมกัน สามัคคีร่วมมือและความมุ่งมั่นในการต่อต้านกิจกรรมทางอาชญากรรม ทั้งนี้ การให้คำจำกัดความของอาคารที่ไม่ถูกต้องอาจนำไปสู่การตรวจสอบหรือป้องปรามที่หละหลวมไม่มีประสิทธิภาพซึ่งช่องโหว่ดังกล่าวอาจเปิดโอกาสให้อาชญากรทำการบุกรุกและกระทำการที่ผิดกฎหมายได้

Atlas ยังเสริมอีกว่าแม้ว่าที่จอดรถ ทางเดินรถ รั้ว ทางเดิน ไม้พุ่ม และคุณลักษณะอื่น ๆ สามารถออกแบบได้เพื่อขจัดพื้นที่เสี่ยงต่ออาชญากรรม แต่การออกแบบที่มีคุณภาพไม่ได้รับประกันความมั่นคงปลอดภัย โดย Atlas เน้นย้ำว่ากุญแจสำคัญคือตัวผู้อยู่อาศัยหรือเจ้าของสถานที่ ๆ ต้องยืนยันและแสดงอำนาจในการเป็นเจ้าของหรือผู้ครอบครองสถานที่นั้น ๆ ได้และกล่าวถึงความสำคัญของแผนความมั่นคงปลอดภัยที่เรียกว่า “การเฝ้าระวังอาชญากรรมในละแวกบ้าน” (Neighborhood Watch) พร้อมทั้งการว่าจ้างพนักงานด้านความปลอดภัยมืออาชีพเพื่อช่วยรักษาความมั่นคงปลอดภัย

ทฤษฎีกระจกหน้าต่างแตก (Broken Windows Theory)

ทฤษฎีกระจกหน้าต่างแตก (Wilson and Kelling 1982) หมายถึงการที่ปัญหาเล็ก ๆ (เช่น หน้าต่างแตก ภาพขีดเขียนบนกำแพง และการดื่มสุรามึนเมาในที่สาธารณะ) เกิดในพื้นที่อยู่อาศัยหรือปฏิบัติงาน หากไม่ได้รับการแก้ไข อาจนำไปสู่ปัญหาและอาชญากรรมต่อไปได้ ทั้งนี้ ความเสื่อมโทรมของสภาพแวดล้อมทางกายภาพ ที่อยู่อาศัย นำไปสู่ความหวาดกลัวและการย้ายออกจากพื้นที่ของผู้อยู่อาศัยนำไปสู่การถดถอยทางกายภาพเพิ่มเติม ในทางกลับกัน หากผู้อยู่อาศัยมีบทบาทอย่างแข็งขันในการบังคับใช้ความสงบเรียบร้อยและการปฏิบัติตามกฎระเบียบของสาธารณะ ก็จะทำให้เกิดความมั่นคงปลอดภัยในละแวกที่อยู่อาศัย ในขณะที่เดียวกัน การบำรุงรักษาสภาพแวดล้อมก็เป็นปัจจัยที่เกี่ยวข้องที่สำคัญในการควบคุมอาชญากรรม ซึ่งรวมถึงการตัดต้นไม้ที่รก การลบรอยขีดเขียน และการซ่อมแซมความปลอดภัยทางกายภาพ (เช่น ล็อค แม่กุญแจ) และคุณลักษณะอื่น ๆ ของสภาพแวดล้อมที่สร้างขึ้น

ทฤษฎีการป้องกันอาชญากรรมตามสถานการณ์ (Situational Crime Prevention)

การป้องกันอาชญากรรมตามสถานการณ์คือการพยายามลดโอกาสในการเกิดอาชญากรรม โดยการใช้เทคนิคต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับบุคคล พฤติกรรม และการออกแบบสิ่งแวดล้อม (Clarke 1997) แนวทางนี้มุ่งเป้าไปที่รูปแบบของอาชญากรรม สถานที่ บุคคล หรือเวลาเกิดเหตุ โดยเน้นถึงการระบุระดับของปัญหาระหว่างการวางแผนความปลอดภัยเพื่อเพิ่มความสำเร็จในการป้องกัน (Lab 2004) แนวทางการป้องกันอาชญากรรมตามสถานการณ์ไม่เพียงแต่เกี่ยวข้องกับสภาพแวดล้อมเท่านั้น แต่ยังรวมถึงการวางกลยุทธ์ที่มีรูปแบบเฉพาะในการปกป้องผู้คนและทรัพย์สิน ตลอดจนกลยุทธ์ทางกฎหมายและการจัดการอีกด้วย โดยวัตถุประสงค์ 5 ประการของการป้องกันอาชญากรรมตามสถานการณ์คือ

1. เพิ่มความยากลำบากในการก่ออาชญากรรม
2. เพิ่มความเสี่ยงให้กับผู้กระทำความผิด
3. ลดผลตอบแทนจากการก่ออาชญากรรม
4. ลดการยั่วยุที่นำไปสู่การก่ออาชญากรรม
5. ลดข้ออ้างที่จะนำไปสู่การก่ออาชญากรรม

แนวคิดของ Felson and Clarke (1998) ได้อธิบายว่า “โอกาส” เป็นสาเหตุหลักของการก่ออาชญากรรม ดังนั้น นโยบายและแผนงานในการป้องกันอาชญากรรมขององค์กรภาครัฐและเอกชนควรเน้นย้ำไปที่การวางกลยุทธ์ในการลดโอกาส หรืออีกนัยหนึ่ง การลดโอกาสที่จะเกิดเหตุอาชญากรรมมากคือการเพิ่มโอกาสในการควบคุมอาชญากรรมให้ทันที่ การเชื่อมโยงทฤษฎีนี้กับการปฏิบัติ เช่น การป้องกันอาชญากรรมโดยการใช้เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยและตำรวจ เป็นองค์ประกอบสำคัญของการควบคุมอาชญากรรม ที่นอกเหนือแนวทางอื่น ๆ เช่นการบังคับใช้กฎหมายอาญา เป็นต้น

ยิ่งไปกว่านั้น Paulsen and Robinson (2009) ได้กล่าวถึง “การแพร่กระจายของผลประโยชน์” (Diffusion of benefits) ซึ่งมีความหมายว่า “ความพยายามในการป้องกันอาชญากรรมประเภทใดประเภทหนึ่ง ส่งผลให้เกิดการป้องกันอาชญากรรมประเภทอื่นด้วยเช่นกัน” อีกทั้ง Clarke and Eck (2005) ได้กล่าวไว้ว่า การแพร่กระจายของผลประโยชน์ “เป็นการลดอาชญากรรมที่อยู่นอกเหนือจากแผนการป้องกันหลัก ที่เป็นการเพิ่มประสิทธิภาพการป้องกันแบบทวีคูณ” นั่นเอง

ทฤษฎีการตัดสินใจเลือกอย่างมีเหตุผล (Rational Choice Theory)

Cornish and Clarke (1986) อธิบายถึงทฤษฎีการตัดสินใจเลือกอย่างมีเหตุผล ด้วยการมุ่งเน้นไปที่การตัดสินใจกระทำอาชญากรรมโดยอาชญากร โดยอาชญากรนั้นจะมีการตัดสินใจกระทำ ความผิดอย่างมีสติ มีเหตุผล และมีเป้าหมายของอาชญากรรม ทั้งนี้ ในการกระทำ ความผิด อาชญากรจะพิจารณา โอกาส ความเสี่ยง อุปสรรค และผลตอบแทน

ยิ่งไปกว่านั้น ทฤษฎีนี้ยังมีความสอดคล้องกับทฤษฎีสถานการณ์ เนื่องจากสังคมสามารถป้องกันอาชญากรรมได้โดยเน้นที่ปัจจัยของสถานการณ์ (เช่น โอกาส) ที่ส่งผลต่อพฤติกรรมในการก่ออาชญากรรมด้วยเหตุนี้ ผู้ปฏิบัติงานด้านความปลอดภัยควรใช้กลยุทธ์ด้านความปลอดภัยในการลดโอกาส เพิ่มความเสี่ยงและอุปสรรคให้กับผู้กระทำความผิด

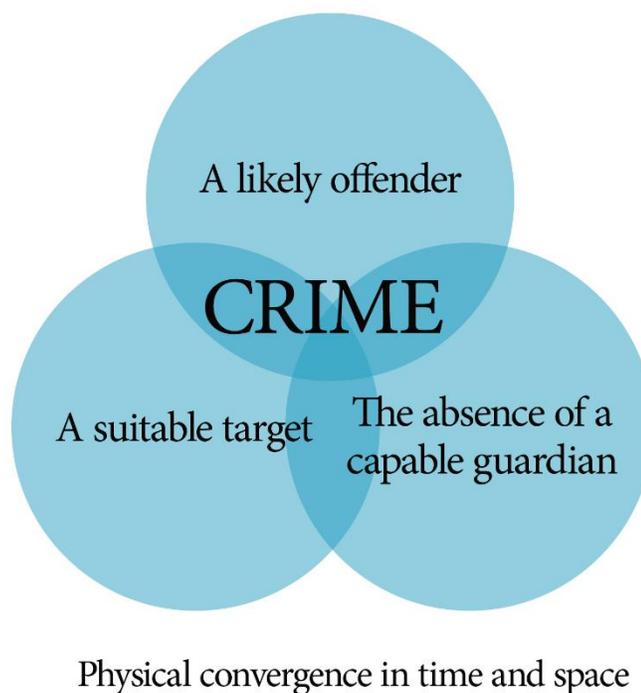
ในทิศทางเดียวกัน Kitteringham (2007) อธิบายว่า ถ้าผลตอบแทนในการก่ออาชญากรรมสูงมากพอ อุปสรรคก็จะเป็นไปไม่ได้ที่จะสามารถหยุดอาชญากรในการกระทำผิดได้ ด้วยเหตุนี้ การป้องกันอาชญากรรมตามสถานการณ์จะมีประสิทธิภาพในการนำไปป้องปรามเฉพาะอาชญากรมือสมัครเล่น หรืออาชญากรมืออาชีพบางกลุ่มเท่านั้น กล่าวคือ อาชญากรมือสมัครเล่นที่มีทักษะน้อยและไม่มีประสบการณ์ จะถูกขัดขวางหรือไม่สามารถเอาชนะเทคนิคการป้องกันอาชญากรรมที่มีมาตรฐาน และมีแนวโน้มที่จะถูกจับกุมอีกด้วย แต่ในทางตรงกันข้าม อาชญากรที่มีทักษะและมีความตั้งใจสูงจะไม่ทำอภัยต่ออุปสรรคเหล่านี้ และอาจประสบความสำเร็จในการก่ออาชญากรรม

ทฤษฎีปกติวิสัย (Routine-Activity Theory)

ทฤษฎีปกติวิสัย หรือที่เรียกว่า “ทฤษฎีกิจวัตรประจำวัน” มีต้นกำเนิดมาจาก Lawrence Cohen and Marcus Felson (1979) โดยอธิบายว่ากิจวัตรประจำวันนั้นมีผลต่อปริมาณและประเภทของอาชญากรรมในสังคม ตัวอย่างเช่น คนที่ใช้เวลาอยู่ห่างจากบ้านที่อยู่อาศัยเป็นระยะเวลานาน ๆ อาจมีอัตราการถูกลักขโมยหรือตกเป็นเหยื่อของการถูกบุกรุกที่อยู่อาศัย หรือ บุคคลที่ไปเที่ยวสถานบริการยามค่ำคืนบ่อย ๆ อาจมีอัตราการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมสูงกว่าคนที่ไปทำบุญที่วัดบ่อย ๆ ซึ่งทฤษฎีนี้ชี้ให้เห็นอย่างชัดเจนว่าสิ่งที่บุคคลทำในชีวิตประจำวัน กิจกรรมประจำวัน และพฤติกรรมของบุคคลนั้น มีผลต่อความเสี่ยงในการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม

Cohen and Felson (1979) สร้างทฤษฎีขึ้นโดยกล่าวถึงการบรรจบกันของปัจจัยสามประการ ประกอบไปด้วย (1) ผู้กระทำความผิดที่มีแรงจูงใจ (2) เป้าหมายที่เหมาะสม และ (3) การขาดความสามารถในการปกป้องชีวิตหรือทรัพย์สิน ซึ่งทั้งสามปัจจัยจะต้องมารวมกันจึงจะนำไปสู่การก่ออาชญากรรม ยิ่งไปกว่านั้น ทฤษฎีนี้รวมถึงกิจวัตรประจำวันของทั้งผู้กระทำความผิดและผู้เสียหายอีกด้วย ทั้งนี้ เนื่องจากผู้กระทำความผิดอาจเดินผ่านย่านต่าง ๆ เพื่อหาบ้านที่เหมาะสมจะป็นเป้าหมายที่ง่ายสำหรับการลักขโมย หรือเข้าไปในอาคารพาณิชย์ในย่านการค้าเพื่อหาโอกาสในการขโมยสินค้ามีค่านั่นเอง (Kitteringham & Fennelly, 2020)

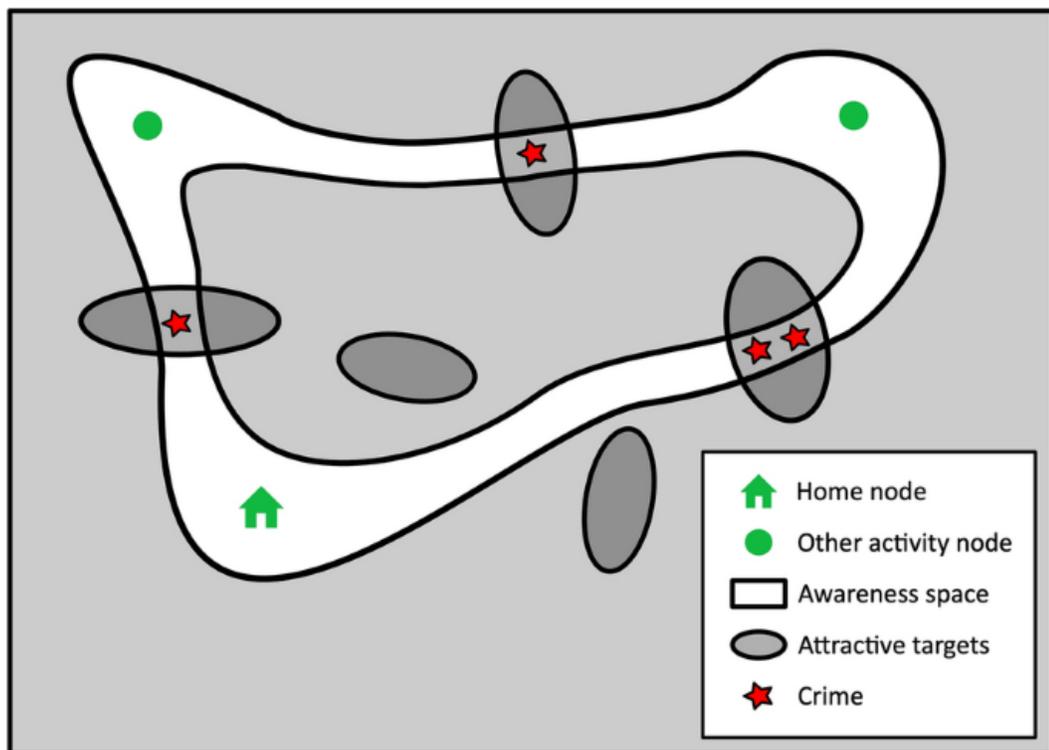
ROUTINE ACTIVITY THEORY

ภาพ 3.3 ทฤษฎีปกติวิสัยย้ำว่าผู้ที่อาจเป็นเหยื่อสามารถเลือกได้ว่าจะตกเป็นเหยื่อหรือไม่ ตัวอย่างเช่น บุคคลอาจหลีกเลี่ยงสถานที่อันตรายเพื่อลดโอกาสที่จะตกเป็นเหยื่อ (ภาพจาก: Perera, 2022)

ทฤษฎีรูปแบบอาชญากรรม (Crime Pattern Theory)

Brantingham & Brantingham (1993) ได้พัฒนาทฤษฎีรูปแบบอาชญากรรม ซึ่งเป็นการผสมผสานระหว่างทฤษฎีต่าง ๆ มีความเป็นสหวิทยาการ โดยมุ่งเน้นพยายามในการอธิบายกระบวนการว่าเหตุการณ์อาชญากรรมนั้นเกิดขึ้นได้อย่างไร รวมถึงพฤติกรรมของอาชญากร การตัดสินใจ และรูปแบบการก่ออาชญากรรม ซึ่งกระบวนการในการก่ออาชญากรรมอาจเริ่มต้นขึ้นโดยการ เช่น เมื่อผู้กระทำความผิดสำรวจอาคารสำนักงานระหว่างช่วงเวลาเดินทางไปทำงานหรือขณะเดินพักผ่อนหย่อนใจ ผู้กระทำความผิดอาจทดสอบการควบคุมการเข้าถึงอาคาร เมื่อผู้กระทำความผิดลองทดสอบการเข้าถึงอาคารและพบว่าไม่มีการป้องกัน การเข้าถึงจึงกลายเป็นโอกาส เช่นเดียวกับการสังเกตเห็นว่าไม่มีเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย ในขณะที่เดียวกัน เมื่อไม่มีใครอยู่ในพื้นที่ดังกล่าว ผู้กระทำความผิดจึงมีข้ออ้างในการลักขโมยทรัพย์สิน จะเห็นได้ว่าในกรณีนี้ การก่ออาชญากรรมนั้นมีความเสี่ยงต่ำ ในขณะที่เดียวกันก็มีผลตอบแทนที่สูง และโอกาสก็กระตุ้นให้เกิดการโจรกรรมขึ้น

ภาพ 3.4 ตำแหน่งที่คาดการณ์อาชญากรรม (ภาพจาก: van Sleeuwen, Ruiter, & Steenbeek, 2021)

ทฤษฎีรูปแบบอาชญากรรมเน้นที่การศึกษาถึงสถานที่ ๆ ผู้กระทำความผิดตรวจสอบและตระหนักถึงสถานที่ดังกล่าวว่าเป็นเป้าหมายของการก่ออาชญากรรม ทฤษฎีนี้มีองค์ประกอบหลักสามประการ (1) โหนด (nodes) คือสถานที่ ๆ ผู้คนเดินทางไปและกลับ (เช่น บ้าน ที่ทำงาน สวนสาธารณะ) (2) เส้นทาง (paths) คือเส้นทางไปและกลับจากโหนด และ (3) ขอบเขต (edges) คือขอบเขตดินแดนของโหนด เช่น บริเวณใกล้เคียงละแวกบ้าน ที่ทำงาน หรือสวนสาธารณะ โดยตามทฤษฎีรูปแบบอาชญากรรมนั้น บริเวณขอบเขตนั้นจะมีความเสี่ยงในการก่ออาชญากรรมสูงที่สุด

ทั้งนี้ จะสังเกตได้ว่าอาชญากรเองก็จะมีการเดินทางไปมาเหมือนเหยื่อหรือบุคคลทั่วไป อย่างไรก็ตาม อาชญากรส่วนมากจะไม่ก่ออาชญากรรมในสถานที่ ๆ ตนไม่คุ้นเคยหรือไม่เคยไปมาก่อน ซึ่งโดยปกติแล้ว อาชญากรมีแนวโน้มจะก่ออาชญากรรมในบริเวณที่ตนเองคุ้นเคยที่สุด เนื่องจากเห็นว่ามีโอกาสที่จะหลบหนีได้ง่ายหรือมีความมั่นใจในการให้สำเร็จ ดังนั้นทฤษฎีรูปแบบอาชญากรรมจึงเน้นว่าสถานที่เกิดเหตุขึ้นเป็นปัจจัยสำคัญในการก่ออาชญากรรม

วิธีการวิเคราะห์ความเสี่ยง (Risk Analysis Methodology)

การวิเคราะห์ความเสี่ยงนั้นมีหลากหลายวิธีที่แต่ละองค์กรสามารถนำมาใช้ได้ โดยความแตกต่างนั้นมีตั้งแต่ภายในภาคอุตสาหกรรมต่าง ๆ ไปจนถึงหน่วยงานของรัฐต่าง ๆ ทั้งนี้ ผู้ปฏิบัติงานด้านความมั่นคงปลอดภัยและนักวิชาการก็ยังมีความคิดเห็นเกี่ยวกับวิธีการวิเคราะห์ความเสี่ยง คำจำกัดความของคำศัพท์ ตัวชี้วัด และรูปแบบสำหรับการรายงานผลที่แตกต่างกันอีกด้วย ปัญหาอีกประการหนึ่งคือวิธีการวิเคราะห์ความเสี่ยงสำหรับอุตสาหกรรมหนึ่งอาจไม่เหมาะกับอุตสาหกรรมอื่น (เช่น การขนส่ง พลังงาน และการเกษตร) อย่างไรก็ตาม ไม่ว่าจะองค์กรจะใช้วิธีการวิเคราะห์ความเสี่ยงแบบใดก็ตาม ควรพิจารณาผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย (stakeholders) ทั้งภายในและภายนอก

ทั้งนี้ ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียภายในนั้น รวมถึงผู้บริหารระดับสูงและความต้องการของพวกเขาในการบรรลุวัตถุประสงค์ทางธุรกิจ นอกจากนี้ ผู้จัดการที่เกี่ยวข้องกับการบริหารความเสี่ยง ความมั่นคงปลอดภัย การป้องกันอัคคีภัย และความเชี่ยวชาญพิเศษอื่น ๆ ที่เชื่อมโยงกับความมั่นคงปลอดภัยควรมีส่วนร่วมในกระบวนการวิเคราะห์ความเสี่ยง ในขณะเดียวกัน ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียภายนอกนั้นรวมถึง

หน่วยงานด้านความปลอดภัยสาธารณะ (public safety) ที่คอยตอบสนองต่อเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่อาจเกิดขึ้น

การวิเคราะห์ความเสี่ยงและข้อกำหนดทั่วไปที่เกี่ยวข้องสามารถนิยามได้ดังนี้ (1) การประเมินช่องโหว่ (vulnerability assessment) มุ่งเน้นไปที่จุดอ่อนหรือโอกาสสำหรับการโจมตีหรืออันตรายที่อาจเกิดขึ้นกับบุคลากร อาคารสถานที่ เทคโนโลยีสารสนเทศ ระบบการทำงาน หรือสิ่งอื่น ๆ ที่มีควมค่าแก่การป้องกัน (2) การประเมินภัยคุกคาม (threat assessment) มุ่งเน้นไปที่แหล่งที่มาหรือเหตุการณ์ที่อาจก่อให้เกิดอันตราย ตัวอย่างเช่น อาชญากร หรืออุทกภัย (3) การประเมินความเสี่ยง (risk assessment) มุ่งเน้นการประเมินความน่าจะเป็นของการเกิดเหตุการณ์ไม่พึงประสงค์ รวมถึงการประมาณความเสียหายและค่าใช้จ่ายที่อาจเกิดขึ้นจากเหตุการณ์ ด้วยเหตุนี้ การวิเคราะห์ความเสี่ยง (risk analysis) คือการนำการประเมินช่องโหว่ การประเมินภัยคุกคาม และการประเมินความเสี่ยงมารวมกัน เพื่อรายงานในหัวข้อต่าง ๆ เช่น ภัยคุกคามและอันตราย ช่องโหว่ ความเสี่ยง ผลกระทบและต้นทุนของเหตุการณ์ไม่พึงประสงค์ ลำดับความสำคัญในการป้องกัน และต้นทุน/ผลกำไร และผลตอบแทนจากการลงทุนในการพัฒนาและการนำแผนความมั่นคงปลอดภัยไปปฏิบัติ

แนวทางประเมินความเสี่ยงและความมั่นคงปลอดภัยทั่วไป (General Security Risk Assessment Guideline)

“แนวทางการประเมินความเสี่ยงด้านความปลอดภัยทั่วไป” (GSRAG) พัฒนาขึ้นโดย American Society for Industrial Security (ASIS) หรือ ASIS International (2003) โดยเป็นองค์กรวิชาชีพสำหรับผู้เชี่ยวชาญด้านความมั่นคงปลอดภัย มีหน้าที่ออกใบรับรอง กำหนดมาตรฐาน และแนวทางปฏิบัติสำหรับวิชาชีพด้านความมั่นคงปลอดภัย ซึ่ง GSRAG เป็นวิธีการ 7 ขั้นตอน ที่สามารถใช้ได้กับทุกสภาพแวดล้อม สำหรับผู้ปฏิบัติงานด้านความมั่นคงปลอดภัยในการใช้ระบุความเสี่ยงและแนวทางแก้ไขป้องกัน

1. **ทำความเข้าใจกับองค์กรและจัดทำรายการที่ครอบคลุมของบุคลากรและทรัพย์สินที่มีความเสี่ยง** ซึ่งรวมถึงประเภทผลิตภัณฑ์และ/หรือบริการที่ให้บริการ เวลาทำการ และที่ตั้งทางภูมิศาสตร์ บุคลากรที่เป็นพนักงาน ลูกค้า ผู้เยี่ยมชม ผู้ขาย และอื่น ๆ รวมทั้งสินทรัพย์ที่มีความ

หลากหลาย ได้แก่ ที่ดิน อาคาร อุปกรณ์ ระบบไอที เงินสด หลักทรัพย์ ข้อมูลกรรมสิทธิ์ และตราสินค้า

2. **ประเมินความเสี่ยงและช่องโหว่ (Risks and vulnerabilities)** ขั้นตอนนี้เกี่ยวข้องกับการระบุเหตุการณ์หรือสถานการณ์ที่อาจก่อให้เกิดอันตราย ซึ่งหลัก ๆ ได้แก่ อาชญากรรม ภัยธรรมชาติ และภัยที่มนุษย์สร้างขึ้น เหตุการณ์ที่เฉพาะเจาะจง ได้แก่ ความรุนแรงในสถานที่ทำงาน การยกยอกทรัพย์ ไฟไหม้ อุบัติเหตุ พายุไต้ฝุ่น การชุมนุมประท้วงของแรงงาน และกระแสไฟฟ้าขัดข้อง เป็นต้น

ในขณะเดียวกัน แหล่งที่มาของความเสี่ยงอีกประการหนึ่งคือเหตุการณ์ที่เป็นผลสืบเนื่อง ซึ่งเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเนื่องจากความสัมพันธ์โดยตรงหรือโดยอ้อมระหว่างองค์กร ตัวอย่างเช่น หากผู้รับเหมาช่วงผลิตชิ้นส่วนที่มีข้อบกพร่องของอุปกรณ์ที่เป็นสินค้าที่ขายโดยบริษัท และเกิดเหตุการณ์ทำให้ลูกค้าได้รับบาดเจ็บ ชื่อเสียงและยอดขายสินค้าของบริษัทอาจได้รับความเสียหายได้

3. **ประเมินความน่าจะเป็นของความเสี่ยงของการสูญเสียและความถี่ของเหตุการณ์ (Estimate the probability of loss risk and frequency of events)** ในส่วนนี้ ข้อมูลย้อนหลังของเหตุการณ์ที่คล้ายกันหรือในหน่วยงานที่มีลักษณะคล้ายกัน จะเป็นตัวอย่างข้อมูลในการประมาณการความน่าจะเป็นของการสูญเสีย ข้อมูลเพิ่มเติมที่สำคัญ ได้แก่ ลักษณะทางภูมิศาสตร์และสภาพเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง ยกตัวอย่างเช่น การโจรกรรมมีแนวโน้มสูงขึ้นในปัจจุบันที่ร้านสะดวกซื้อและร้านค้าทองคำมากกว่าธนาคาร หรือในประเทศไทยนั้น มหันตภัยจากโรงไฟฟ้านิวเคลียร์มีโอกาสที่จะเกิดขึ้นน้อยกว่าการโจมตีของผู้ก่อการร้าย และความเสี่ยงอื่น ๆ เช่น ชายฝั่งของอ่าวไทยมีแนวโน้มที่จะเผชิญกับพายุไต้ฝุ่นมากกว่ารัฐแคลิฟอร์เนียซึ่งมีความเสี่ยงต่อการเกิดแผ่นดินไหว เป็นต้น

4. **ประเมินต้นทุนของเหตุการณ์ (Determine the costs of an event)** บทบาทหน้าที่และความรับผิดชอบที่สำคัญของผู้ประกอบวิชาชีพด้านความมั่นคงปลอดภัยที่มีต่อองค์กรและผู้ว่าจ้าง คือความสามารถในการประเมินต้นทุนของเหตุการณ์ โดยต้องแสดงตัวเลขที่ชัดเจนและรัดกุมเกี่ยวกับต้นทุนทางตรงและทางอ้อมของเหตุการณ์ที่ไม่พึงประสงค์ การรายงานทางการเงินดังกล่าวแสดงให้เห็นถึงความเสี่ยงและอันตรายของเหตุการณ์การสูญเสียและความสำคัญของการป้องกันผ่านการวางแผนรักษาความมั่นคงปลอดภัย ตัวอย่างของการสูญเสียโดยตรง (Direct

losses) ได้แก่ การเสียชีวิตและการบาดเจ็บ ผลกระทบทางจิตใจ ทรัพย์สินที่ถูกขโมย และความเสียหาย (เช่น จากการลักขโมยหรือไฟไหม้) การสูญเสียทางอ้อม (Indirect losses) ได้แก่ ผลกระทบทางจิตใจและค่ารักษาพยาบาลอย่างต่อเนื่อง ขวัญกำลังใจที่ลดลง การสูญเสียผลผลิต ผลกระทบต่อยอดขายและลูกค้า ค่าเบี้ยประกันภัย การสืบสวนสอบสวน ผลกระทบต่อการบริหารงาน ภาพลักษณ์ด้านเชิงลบ และความไม่มั่นใจของผู้ถือหุ้น เป็นต้น

5. การเตรียมทางเลือกในการลดความเสี่ยง (Prepare options to mitigate risks) ขั้นตอนนี้เน้นไปที่การวางแผนและการพัฒนาแผนปฏิบัติงานและกลยุทธ์ด้านความมั่นคงปลอดภัยทางเลือกต่าง ๆ ได้แก่ แนวปฏิบัติด้านการจัดการ นโยบาย และขั้นตอนปฏิบัติ บุคลากร และระบบและอุปกรณ์ การโอนความเสี่ยงผ่านเงื่อนไขสัญญาไปยังผู้ให้บริการความมั่นคงปลอดภัยหรือบริษัทประกันก็เป็นทางเลือกหนึ่งในการลดความเสี่ยงด้วยเช่นกัน
6. การตรวจสอบความเป็นไปได้ของตัวเลือกแผนปฏิบัติการ (Examine the feasibility of implementing options) ขั้นตอนนี้มีปัจจัยในการพิจารณาหลายประการ ได้แก่ ผลกระทบต่อบุคลากรและการดำเนินธุรกิจ ข้อกำหนดทางกฎหมายและข้อบังคับ การปฏิบัติจริง ต้นทุนรวม ข้อเสนอแนะจากแผนปฏิบัติการเบื้องต้น และการประเมินผลปฏิบัติการ (เช่น การวัดความสำเร็จของแต่ละตัวเลือก)
7. การวิเคราะห์ผลประโยชน์ค่าใช้จ่าย (Cost-benefit analysis) ขั้นตอนที่สุดท้ายในการดำเนินการวิเคราะห์ความเสี่ยงด้านความมั่นคงปลอดภัย คือการพิจารณาดำเนินการเปรียบเทียบกับประโยชน์ของกลยุทธ์ความมั่นคงปลอดภัยที่กำหนด เช่น ความไม่คุ้มทุนที่จะใช้งบประมาณจำนวนมากในการติดตั้งอุปกรณ์รักษาความปลอดภัยที่ทันสมัยและราคาสูงสำหรับร้านค้าปลีกเมื่อมีทางเลือกอื่นที่ใช้ต้นทุนต่ำกว่า เช่น การให้พนักงานนำเงินฝากเข้าธนาคารบ่อย ๆ การใช้บริการรับ-ส่งเงินโดยรถยนต์นิรภัย หรือการใช้ตู้นิรภัยราคาประหยัดสำหรับการเก็บเงินชั่วคราว เป็นต้น

บทสรุป

ผู้บริหารระดับสูงขององค์กรโดยทั่วไปจะมีความกังวลเกี่ยวกับผลตอบแทนจากการลงทุน และ ประสิทธิภาพและประสิทธิภาพของแผนปฏิบัติการรักษาความมั่นคงปลอดภัย ดังนั้น ผู้เชี่ยวชาญด้านความ มั่นคงปลอดภัยจึงต้องใช้วิธีการที่หลากหลายเพื่อตอบสนองข้อกังวลเหล่านี้ อย่างไรก็ตาม ก่อนที่จะมีการ ดำเนินการวิเคราะห์ความเสี่ยง ผู้ปฏิบัติงานด้านความมั่นคงปลอดภัยควรมีความเข้าใจที่ชัดเจนเกี่ยวกับ อาชญาวิทยาที่เกี่ยวข้องกับความมั่นคงปลอดภัย เนื่องจากทฤษฎีดังกล่าวสามารถนำไปใช้ได้จริงและช่วย ในการวางแผนการรักษาความมั่นคงปลอดภัยที่มีประสิทธิภาพและดำเนินการวิเคราะห์ความเสี่ยงที่ ถูกต้องแม่นยำเพิ่มขึ้น

เอกสารอ้างอิง (References)

- Kitteringham, G., & Fennelly, L. J. (2020). Environmental Crime Control. In L. J. Fennelly, *Handbook of Loss Prevention and Crime Prevention* (pp. 207-222). Butterworth-Heinemann.
- Meyer, C. (2022, May 1). *Growing a Sense of Ownership with CPTED*. Retrieved from ASIS International: <https://www.asisonline.org/security-management-magazine/articles/2022/05/growing-a-sense-of-ownership-with-cpted/>
- Perera, A. (2022, February 11). *Routine Activities Theory*. Retrieved from Simply Sociology: <https://simplysociology.com/routine-activities-theory.html>
- Purpura, P. P. (2010). *Security: An Introduction*. Boca Raton, FL: Taylor & Francis Group.
- Purpura, P. P. (2018). *Security and Loss Prevention: An Introduction* (7th ed.). Cambridge, MA: Butterworth-Heinemann.

U.S. Department of Energy. (n.d.). *Defensible Space for Protection Against Wildfires*.

Retrieved from Building America Solution Center: <https://basc.pnnl.gov/resource-guides/defensible-space-protection-against-wildfires>

van Sleeuwen, S. E., Ruiters, S., & Steenbeek, W. (2021). Right place, right time? Making crime pattern theory time-specific. *Crime Science*, 10(2). doi:10.1186/s40163-021-00139-8